

partait la vida diària es fa difícil, però també obre la possibilitat de conèixer d'altre gent i amb elles d'altres maneres de fer. Es això, l'intercanvi de vivències i d'experiències el que ens fa viure i créixer, el que ens fa no tancar-nos en nosaltres mateixes.

Tant a la nostra escola de dalt com ara, a la de baix hem intentat sempre crear lligams: Quantes converses, diàlegs i filosofades no haurem embastat amb vosaltres eh pares?.

I ara a la fi ja tenim escola nova de trinca. Ha estat també prou bonic i empipador a vegades descobrir l'espai, transformar-lo, fer-lo nostre. Al principi ens feia estar neguitoses, ens semblava que tota l'escola era feta de portes, portes amb vida pròpia que s'obrien i tancaven al seu aire, que ens feien la vida impossible, claus per tot arreu, dies i més dies per fer còpies, per habitar-nos a les tanques...

D'altra banda que n'és de bonic, d'engrescador, decorar un espai nou, unes parets netes i lluminoses, unes classes petites però acollidores.

L'escola nova ens ha portat molts maldecaps i alhora moltes coses positives, un pati al nostre abast, unes cadires amb què la imaginació dels nens pot volar sense límits, uns lavabos alegres i a la seva mida i moltes, moltes coses que a dalt no teníem, ara ja podem anar a la cuina amb els nens a fer un pastís, a ajudar a preparar el dinar, sense angoixes ni pors perquè ja tenen el seu espai, i parlant de pastissos, ara que ja hem fet nostre l'espai, volem dir-vos que després de tastar la primera caixalada, ens ha agradat, i tenim ganes de continuar amb el pastís. Malgrat que encara ens queden petites coses per resoldre, els inconvenients estan per sota de la nostra il·lusió i els nostres afanys de tirar endavant. Per tant us convidem a participar del nostre gran pastís, pensem que l'escola l'hem feta entre tots, que cadascú de vosaltres ha aportat un petit ingredient, perquè al cap i a la fi... Som una gran família, oi?.

